

Text se týká rétorické teorie, stylistiky a dějin literární kritiky. Zabývá se teoretickou koncepcí stylu prezentovanou Dionýsiem z Halikarnássu v díle *De compositione verborum*, ve kterém se styl pojednává se zřetelem k své skladebné stránce, takzvané *synthesi* (). Práce je založena na kritické četbě a analýze primární a sekundární literatury. Poskytuje přehled moderního bádání o jednotlivých otázkách a prezentuje problematiku *synthese* v kontextu současného zájmu o helénistickou eufonickou poetiku.

Po dvou úvodních kapitolách věnovaných dochované Dionýsiově literárněkritické tvorbě a rukopisné tradici a struktuře textu *De compositione verborum* poskytuje seznámení s Dionýsiovým konceptem *synthese* a jeho historickým a systémovým pozadím. Třetí kapitola práce se zabývá vymezením *synthese* vůči další oblasti stylu, která spočívá ve výběru slov () a nad kterou podle Dionýsia *synthesis* svým estetickým efektem vyniká. V další kapitole se představují tři modely pojmání *synthese*, které se v *De compositione verborum* objevují různou měrou. Těžiště Dionýsiova výkladu je v třetím z nich, který spočívá v estetických hodnotách akustických vjemů. Hlavními příčinami krásné a příjemné *synthese* jsou podle Dionýsia fonetické a rytmické vlastnosti posuzovaných textů. Následující dvě kapitoly práce se proto zabývají úlohou fonetiky a rytmiky v některých Dionýsiových stylistických analýzách. Nakonec se představuje klasifikační systém tří *synthesí* neboli harmonií, který Dionýsios popisuje, a objasňuje se jeho odlišnost od systému tří stylů, který je známý z jiných pramenů, zejména latinských.